

zástavně zajištěnou pohledávku vzat býti zřetel, poněvadž byla z knihy pozemkové zřejmá. Příkazána sice nebyla částka 387 K 71 h Aovi rozpočerním usnesením, avšak toho nebylo třeba, poněvadž kromě vtěleného nadzástavního práva zástavního poznamenáno jest v knihách, že je příkazána pohledávka Hamerschmieda k vybrání Aovi, mohl tedy všim právem platiti žalovaný vydražitel žalobci, nesložil-li hořovost k soudu.

Druhá stolice (krajský soud v Chebu) následkem odvolání žalovaného rozsudek i celé jemu předcházející řízení zrušil jako zmatečné pro nepřípustnost pořadu práva a žalobu odmítl.

Z důvodů stačí uvést tolik: A jako vymáhající věřitel, jemuž knihovní pohledávka Jana Hamerschmieda byla příkazána k vybrání, nastoupil tím v práva jmenovaného knihovního věřitele, může tudíž doháněti vydražitele ku splnění dražebních podmínek jediné dle § 154. ex. ř. návrhem na opětnou dražbu. Pořad práva jest tu nepřipustný a proto rozsudek a celé řízení slušelo dle § 477. č. 6 c. ř. s. zrušiti a žalobu odmítnouti.

Rekurs žalobcův proti tomuto usnesení odvolacího soudu zůstal bez úspěchu. Důvody: Nejvyšší soud poukazuje na správné odůvodnění stolice druhé dodal: I nadzástavní věřitel patří k osobám, jež vedle ustanovení § 154. ex. ř. mohou domáhati se opětné dražby, jednak poněvadž mu přísluší právo zástavní nejen na zabavené pohledávce knihovní, ale i na zástavním právu pro ni zřízeném, tedy tím i na zastavené nemovitosti (§454. obč. z.) a mimo to i proto, že jakmile mu byla pohledávka příkazána k vybrání, jest tím dle § 308. ex. ř. zmocněn jménem dlužníkovým provést nejen úkony v tomto zákonem místě speciálně uvedené, ale i, jak zřejmě se tam praví, jinaké úkony, jichž jest třeba k zachování nebo vykonání pohledávky, mezi jakéž doista musí čítati se i právo podati návrh na opětnou dražbu pro nedodržení dražebních výmínek, čelící právě k tomu, aby právo na pohledávku bylo vykonáno. Vždyť jest to věci exekučního soudu určit, kdo a jakým obnosem z nejvyššího podání má dostati zaplacení. Proto musí i nadzástavní věřitelé u tohoto soudu své pohledávky vyúčtovat, musí za tím účelem k rozvrhověmu roku býti předvoláni (§§ 209. odst. 2. a 210. ex. ř.) a mají právo podati odpor proti přihlášeným pohledávkám (§ 213. ex. ř.). Vydražitel nestojí k nadzástavnímu věřiteli v žádném právním poměru, otázku, má-li platiti jemu či poddlužníkovi jeho (věřiteli hypotečnímu) přísluší rozhodnouti soudci rozpočet provádějícímu, který by sám osoby, nároku nadzástavního věřitele na úhradu odporující, slo-li by o zjištění sporných okolností, musí poukázati na pořad práva. Mezi osoby takové nemohl by ale patřiti nikdy vydražitel jako takový, poněvadž nemá nároku dostati nějaké úhrady z nejvyššího podání, nýbrž jediné povinnost, toto plně zaplatiti tomu, komu a jak je soud přikáže.

Císařské nařízení z 29. listopadu 1865 č. 127 ř. z. o připuštění cizozemských akciových společností ku provozování obchodů v tuzemsku platí i pro společnosti ve Vídni sídlo mající. (Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. března 1920 R I 77/20.)

Akciové společnosti X ve Vídni odepřen byl zápis pobočného závodu ve Strakoněch do obchodního rejstříku. Rekurs vrchní soud v Praze nevyhověl. Důvody: Akciová společnost ve Vídni, která žádá za zápis svého pobočného závodu, jest cizozemskou akciovou společností, jež musí dle cí. nař. ze 29. listopadu 1865 č. 127 ř. z. dříve vymoci u ministerstva vnitřní připouštěcí prohlášení, které pak zastupuje dle výnosu min. spravedlnosti ze 6. června 1880 č. 7717 schvalovací listinu tuzemských akciových společností.

Toto cí. nař. z roku 1865 ústavního schválení arcí neobdrželo, bylo však uznáno právoplatně zákonem ze dne 29. března 1873 č. 42 ř. z. § 2. a 3., pak judikaturou, zejména rozhodnutím správního soudního dvoru ze dne 5. ledna 1881 Budw. č. 976, 977 i literaturou, takže byla platnost jeho i pro obvod československé republiky zajiště uznána zákonem ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n.

Z článku VII. tohoto cí. nař. z r. 1865 jest ale zřejmo, že pokud žadatelka k provozování obchodů v československé republice připuštěna není, nemá nároku na zápis do obchodního rejstříku zdejšího soudu.

Právem proto rejstříkový soud zápis odepřel, poněvadž nesmí registrovati společnost, které se nedostává základu právní existence.

Dovolacímu rekursu nebylo vyhověno. Odůvodnění: Navrhovatelka jest cizozemskou akciovou společností. V tom směru

jest lhostejno, že Čechy a Rakousko byly před převratem částmi jednoho státu. Dle § 2. zákona z 28. října 1918 č. 11 sb. z. a nař. zůstaly veškeré dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení prozatím v platnosti. To vztahuje se tedy i na cí. nařízení ze dne 29. listopadu 1865 č. 127 ř. z. o připuštění cizozemských akciových společností ku provozování obchodů v tuzemsku. Navrhovatelka se odvolává sama v žádosti podané k ministerstvu vnitřní na toto cí. nařízení a uvádí sama, že podala žádost o připuštění ku provozování obchodů v tuzemsku. Nemůže býti rozhodno, že navrhovatelka žádala o schválení přenesení sídla společnosti do republiky československé, poněvadž dle § 1. zák. z 11. prosince 1919 č. 12 sb. z. a n. pouze vyzvání ministra, do jehož oboru působnosti provozování náleží, sprostuje povinnosti, domáhati se připuštění k provozování obchodů v tuzemsku. Není tu tedy předpokladů § 14. zák. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.

I rozepře pro právní vady dobytka (evikce) patří výhradně před okresní soud.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 1. března 1920 R I 110/20.)

A žaloval Ba o 6000 K u okresního soudu v H. T. tvrdě, že koupil od Ba za uvedenou částku koně, kterého mu později vojenská komise odebrala jako koně erárního, v důsledku čehož povinen jest mu B, jenž prodal mu koně cizího jakoby svého, ze správy pro evikci.

B vnesl proti žalobě námítku věcné nepřislušnosti dovolaného soudu, jelikož se jedná o obnos 1000 K převyšující a ustanovení § 49. č. 8 i. n. platí jen pro vady fyzické.

Okresní soud uznal z uvedeného důvodu námítku za oprávněnou a žalobu pro svou nepřislušnost odmítl.

Krajský soud v P. k rekursu žalobcovu zamítl námítku nepřislušnosti soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu. Odůvodnění:

Vedle předpisu § 49. č. 8 i. n. patří před okresní soud nehledíc k hodnotě předmětu sporu rozepře pro vady dobytka. Pod vadami dobytka rozuměti sluší nejen vady fyzické, o nichž mluví § 925. obč. z., nýbrž veškeré vady, za které ručí prodávatel podle ustanovení §§ 922. a 923. obč. z. ze správy, tedy i vady právní. Taková vada tu jest, jak výslovně stanoví § 923. obč. z., když někdo prodá věc cizí jako svou vlastní. I v případě takové evikce nastupuje nárok ze správy a odevzdatel ručí dle § 932. obč. z. v novém znění každým způsobem za zaviněnou škodu. Ze pod vadami dobytka rozuměti sluší i vady právní, plyne z ustanovení § 933. obč. z. v novém znění.

Právem proto podal žalobce žalobu svou u místně příslušného soudu okresního, poněvadž uplatňuje jí škodu způsobenou mu evikcí koupeného dobytčete, tedy nárok ze správy pro právní vadu koupené věci.

Dovolací rekurs jeví se tudíž neoprávněným i bylo mu odepřiti úspěchu.

Nařízení vládní vydaná základem zákona ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z. platí po tak dlouho, dokud nebyla zrušena způsobem v § 5. cit. zák. stanoveným nebo jinými nařízeními vládními změněna.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 13. dubna 1920 R I 185/20.)

Rejstříkový soud v Ch. zamítl žádost o zápis X. společnosti s ručením omezeným do obchodního rejstříku, poněvadž ministerstvo vnitřní podle § 1. nařízení ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. podalo proti zápisu včas (do 6 neděl) námítku.

Vrchní zemský soud v Praze nevyhověl stížnosti, v níž bylo uplatňováno, že dovolané ministerské nařízení podle zákona ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z. nebyvši ke schválení předloženo neplatí. Na odůvodnění uvedl: Třeba podle § 3. zákona ze 24. července č. 1917 č. 307 ř. z. dovolané ministerské nařízení národním shromáždění předloženo býti mělo, aby případně na jeho žádost bylo zrušeno, přece neuhasíná jeho působnost tím, že nebylo předloženo, nýbrž usnesením národního shromáždění v tom smyslu učiněným. Že by se bylo takové usnesení stalo, žadatel vůbec netvrdí.

Dovolací rekurs zůstal pro nedostatek podmínek § 16. nesp. pat. bez úspěchu, při čemž nejvyšší soud na odůvodnění přidal tolik:

Nařízení ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. vydáno bylo na základě zákona ze 24. července 1917 č. 307 ř. z., který po rozumu čl. 2. zák. ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a nař. zůstal